

Mikó F. László
Minden más lett
első rész

Nehéz volna pontosan megfogalmazni, mit érzett abban a pillanatban Frank, mikor Joy tesztléről kiderült: pozitív. Félelmet? Beletörődést? Aggódást? Tanácsalanságot? Nem tudta, Frank nem tudta mit érez, sem azt, hogy pontosan most mi lesz. Várható volt valami ilyen fejlemény, hiszen nem igazán védekeztek eddig, nem féltek. Minden úgy volt, mint korábban, hónapokon keresztül. Vagy talán, még úgy sem. Elveszítettek valami fegyelmet, ami az embert mégis csak arra készíteti, hogy jobban figyeljen oda, jobban vigyázzon, a másokra főleg, ha szerelmes. Most meg, itt ez a teszt eredmény: pozitív. Joy hátra dőlve ül Frank mellett a kórház folyosóján. Nem tudja, mi lesz most vele. Nem néz Frankre, nem néz sehova. Csak bámul a semmibe. Egy orvos jön, ugyanaz az orvos, aki az előbb közölte a hírt. Az orvos most védőruhát visel, egy könnyű szkafandert, mely beborítja az egész testét, két csizmában és két kesztyűben végződik, no meg egy sisakban, melyen egy plexi ablak van. Ott néz most ki a doki. A hangja, mintha a pincéből jönne. – Kérem, maradjanak a helyükön – mondja, és ők maradnak. – Ön karanténba kerül – mondja Franknek. Frank bólint, nem kérdez semmit. Mit lehetne ilyenkor kérdezni? Valójában semmit. Tenni kell, amit mondanak. Ők tudják, mi a teendő. Talán. – A kollégáim azonnal itt lesznek. Addig kerüljenek kérem minden fizikai kontaktust – mondja az orvos, és ők kerülnek minden fizikai kontaktust. Csak ülnek ott a fehér padon, falfehéren. Kisvártatva megérkezik két ápoló, hasonló szkafanderben, mint az orvos. Két ugyanolyan szkafandert hoznak magukkal, mint amilyet ők viselnek. – Kérem, bújjanak bele – mutat a földre dobott szkafanderekre a doki. – Ezek a védőruhák most belülről izolálnak, hogy kifelé ne fertőzzenek – mondja kedvesen, de határozottan. Joy lenyúl az előtte heverő védőruháért, lassan belebújik, az egyik ápoló felhúzza a hátán a műanyag zippzárat. Frank is beöltözik. Állnak csak, mint öt úrhajós, egy úrbázison. Műtőskocsit tolva jön egy újabb ápoló. A doki megkéri Joyt és Franket, üljenek fel a kocsira. – Így biztonságosabb – mondja. Ők ketten felülnek, megfogják egymás gumikesztyűs kezét, az ápoló nem szól rájuk, tolja őket, be a liftbe, majd lefelé mennek két szintet, majd egy folyosó következik, majd egy szoba, melyben egy előtér mellmagasságban kezdődő üvegablaka fölött a leválasztott részbe lehet látni, mely egy, a földtől a plafonig érő újabb üvegfalal két félre van osztva. Mindkettőn hermetikusan záródó zsilipes ajtó. Mindkettőben egy-egy ágy, egy kis szekrény, asztal, szék. Minden hófehér. Tiszta scifi, gondolja Frank, de nem. Ez a valóság. Joy az egyik, Frank a másik üvegalitkába kerül. – Most vegyék le a védőruhákat, és kérem, dobják a szoba sarkában lévő ledobónyílásba – hallják a hangszóróból a doki hangját. Így tesznek. A ledobónyílás krómozott ajtaja önműködően nyílik, majd önmagától bezárul. – Most kérem, vetkőzzenek le, dobják a ruháikat a ledobóba, és álljanak a ledobónyílás mellé a sarokba, arccal a fal felé

– jön az újabb utasítás a hangszóróból. Megteszik. Lassan, lágy sugarakban perme-
tezi végig testüket a vízsugár, a plafonba és a falba szerelt zuhanyrózsákból. Aztán
valami édeskés illatú kékes folyadék, majd valami alkoholos elegy, végül újra a
tisztá víz. Ez most jól esik nekik. Joy és Frank is behunyt szemmel áll a vízsugár
alatt. Karjukat kissé eltartva a testüktől. Senki nem kérte, hogy így tegyenek, de
valahogyan ösztönösen megérezték, ez a teendő. – Kérem, maradjanak ott, most
megszárájtjuk Önöket – hallják a doki hangját megint. Ez kicsit vicces, gondolja
Frank. Legalább ez. Közben a zuhanyrózsákból most meleg levegő áramlik, nagy
sebességgel. Pillanatok alatt megszárad a testük, csak a hajuk marad nedves egy
kicsit. – Vegyék fel kérem, az ágyakon lévő ruhákat – utasít, vagy inkább szelí-
den kér a hangszórón át a doki megint. Alsónemű, póló, világoszöld műtőruha,
ez az öltözet. Klassz, gondolja Frank. Klassz, gondolja Joy. Most először néznek
át egymásra az üvegfalon át, most először néznek ki a dokira. – Most elmondom,
mi lesz – hallják a doki hangját a hangszóróból. Most veszik csak észre, milyen fá-
radt ez a hang. Fátyolos és rekedtes, érdes, de őszinteség és nyugalom árad belőle,
így is, a hangszórókon át is. – Önök most mindketten megfigyelés alatt vannak. A
kisasszony, bocsánat, asszony, mint a vírussal megfertőzött beteg, ön uram, pedig
mint potenciális fertőzött. Mindkettőjükre ugyanaz a protokoll érvényes: elkülönít-
és, orvosi vizsgálat csak védőruhás orvos által. Reggeli, ebéd, vacsora az ajtó
melletti zsilipes beadónyíláson át. Vízet találnak a fal melletti kis szekrényben.
A nap 24 órájában meg kell figyelniük önöket egy-egy kamerával, ezt kérjük, ne
vegyék zokon. Ez az önök, és a többi, még egészséges ember érdekében van így.
Igen, hölgyem, a szobák sarkában van egy-egy wc, a használatuk alatt is mennek a
kamerák. Sajnálom. Van az ágy fölött tv, a kis szekrényekben olvasnivaló, tablet,
stb. Internet kapcsolat csak egyoldalúan van, önök netezhetnek, nem létesíthetnek
azonban kapcsolatot a külvilággal. Az egyetlen kapcsolat rajtam és a kollégáimon
keresztül lehetséges. Most elsöre ennyi. Kérem, próbáljanak megnyugodni. Termé-
szetesen, tudnak beszélni egymással, ahogy az én hangom hallják, úgy én is hallom
hangszórón keresztül az önök hangját, és önök is hallják egymásét. Bármire szük-
ségük lenne, vagy kérdésük van, kérem, csak mondják a kamerába. Köszönöm,
a megértésüket – ezzel a doki biccentett, és kiment az előtérből. Egyedül maradtak.
Plusz a kamerák, a vezetékek másik végén a megfigyelővel, 24 órán át...

Joy feküdt a hátán, a lába a földön, behajlított térdhajlata a frissen vetett ágy
puha matracához simult. A plafont nézte. Frank szintén az ágyon feküdt, összegöm-
bolyödvé, mint egy kisgyerek. Szemei csukva, lassan, ütemesen lélegzett. A beadó-
nyíláson előbb Joynak, majd Franknek adták be az ebédet. A leves ott gőzölgött
karnyújtásnyira tőlük, érezni lehetett a krumplipüré és a marhahús édeskés illatát,
de egyikük sem kelt fel, nem ment az ételért és nem ült le az megfigyelő ablak előt-
ti asztalhoz enni. Pár perc múlva megszólalt a hangszóró: - Kérem, lássanak hozzá
az ebédhez! A kórokozó legyőzéséhez fontos, hogy önök jól és helyesen táplálkoz-
zanak – mondta az eddig ismeretlen hang. Joy felült. Frank szobája felé nézett – ha
lehet egyáltalán szobának nevezni ezeket az üvegtreceket. Frank nem mozdult.

Joy az üvegfalhoz ment, átkopogott. Frank nem mozdult. – Frank, enni kell – mondta Joy, és újra kopogtatott az üvegen. Frank nem mozdult. – Fraaank! – kiáltott Joy. Semmi reakció. Joy a kamera felé fordult, mely a szoba sarkában, az ajtó fölött volt felszerelve. – Kérem, megnézné valaki, mi van Frankkel? – mondta csendesesen. – Igen, hölgyem, azonnal intézkedünk – szolt vissza egy női hang. Joy az üvegfalnál maradt, nézte Franket. Frank nem mozdult. Egy védőruhás alak lépett be az előtérbe, majd átment a Frankhez vezető zsilipen. Automatikusan bezáródott mögötte az ajtó. Az alak Frankhez lépett. Megfogta a vállát. Frank nem mozdult. Az alak óvatosan megrázta Franket, a vállánál fogva. Frank felült. – Ne csinálja ezt, kérem – mondta a szakfanderes. – A frászt hozza a feleségére. Meg rám is – tette hozzá, a nő, recsegő hangszóróhangon. – A volt feleségem – javította ki Frank. Átnézett Joyra. – Na jó, csak vicceltem. A barátnőm, a párom, igen, az – mondta Frank, és nevetett. Joy felkapta a párnát az ágyról, és az üvegfalhoz vágta, és nevetett ő is, hangosan nevettek mindketten. – Amíg maguk itt viccelődnek, újabb emberek halnak meg, mert valószínűleg ők is viccnek vették ezt az egészet. Ezt a vírust. Mi itt kidolgozzuk a belünket, az ilyenek meg, mint maguk, meg csak hülyéskednek. Azt hiszik a halállal lehet viccelni, ha majd bekopog ezen az ajtón? – kérdezte a recsegő hang, és a zsilipes ajtóra ütött, miközben áthaladt rajta. – Bocsánat - mondta Joy. – Elnézést – mondta Frank. – Elnézem – mondta a hang továbbra is recsegve. – Egyenek – szólalt meg újra, majd kiment az előtérből. Joy és Frank asztalhoz ültek. Ettek. Előbb a levest, majd a marhahússzeletet, a krumplipürével. Néha átnéztek egymásra, az üvegfalon keresztül. Mikor befejezték, megszólalt a hangszóró: - Kérem, dobják a tányérokat az evőeszközökkel és a tálcával együtt, a ledobónyílásba. Joy és Frank úgy tettek. Joy visszament az ágyhoz, lefeküdt, rendesen, lábfejére ráhajtotta a takaró szélét. Frank az üvegfalnál állt és nézte Joyt. Joy szebb mint valaha. Erre gondolt Frank. És arra, persze, hogy szinte bizonyos, hogy az ő tesztje is pozitív, hisz olyan közel voltak egymáshoz Joyval, aminél közelebb ember már nem kerülhet a másikhöz. Tökéletesen megvalósult a testnedv csere. Még kb egy óra, és meg lesz az ő eredménye is. A doki közli majd, bizonyosan a doki. Ez egy fontos dolog. Aztán elmondja talán, azt is, mi várható, vagy hogy mi lesz velük. Rövid távon legalább. Így állt ott Frank, egy egész órán keresztül az üvegfalnál. Egy idő után nekitámaszkodott az üvegnek, mert zsibbadt a jobb lába. – Bemegyek önhöz Frank, és megvizsgálom – hallották a hangszóróból a doki hangját. Frank felnézett a kamerára és bólintott. A doki belépett az előtérbe, majd átréselte magát a zsilipen, a maga százhusz kilójával, és most ott állt Frank előtt, teljes harci díszben: szakfanderben, és valami sztetoszkópszerű eszközzel a kezében, mely a szakfanderhez csatlakozott egy vezetékkel. – Vetközzön le derékgig, kérem – mondta a doki, és Frank levetközött, derékgig. – Sóhajtson, és tartsa bent a levegőt – mondta a szakfanderből az orvos, és Frank a sztetoszkóp hűvös fémkorongját érezte a hátán. Aztán innentől, egy szokványos orvosi vizsgálat következett, torok vizsgálat, a nyirokcsomók megtapintása, ilyenek. Az orvos gumikesztyűben végződő ujjá megkopogtatták Frank mellkasát, hátát, belevilágított a doki a torkába és a szemébe,

megtapintotta a tarkóját. – És most a jó hír: a teszthe negatív, de itt marad, két hétre, megfigyelés alatt tartjuk. A párja – és itt a doki Joy felé fordult – állapotáról egy-két nap múlva tudunk többet mondani. A korábbi vizsgálat minimális tüneteket mutatott. Nem köhög, nem lázas, a torka is rendben. Hogy őszinte legyek, nem is értem, hol lapul benne ez a nyavalyás vírus – mondta a doki, és felemelt kézzel búcsút intett. Áthaladt a zsilipen, és mielőtt kilépett volna az előtérből, fejét csóválva még egyszer visszaneézett Frankre. – Frank, én teljesen kész vagyok. Nem értek semmit – mondta halkán Joy, és Frank szomorúságot vélt felfedezni a hangszóróból felé áramló hangban. – Az hogyan lehet, hogy nem fertőztelek meg Téged? Nem értem. Semmit nem értek. Félek, Frank. Félek nagyon – mondta Joy, és az ágyra borulva zokogni kezdett. Frank nézte a szerelmét, ahogy alig pár méterre tőle sír, együtt vannak, de elzárva egymástól még is, hangszórók, mikrofonok, kamerák, megfigyelők, vannak körülöttük. Frank tehetetlen volt. Ezt utálta. – Minden rendben lesz. Meggyógyulsz. Két hét az egész. Talán kevesebb, talán kicsit több. Kibirjuk. Szeretlek – mondta Frank, de nem volt meggyőző a hangja. Talán, a hangszóró tompít egy kicsin a beszari hangomon, gondolta Frank. De nem az tompított. Joy pontosan érezte Frank félelmét, hogy semmi nem fordul jobbra, hogy minden rosszabb lesz, és hogy ő esetleg nem ússza meg. Igen, ezt gondolta valójában Frank. A szobákban nem volt óra, és az üvegfal másik oldalán, a megfigyelő térben sem. Ezt most fedezte fel Frank, amikor kíváncsi lett, mennyi is az idő. – Hány óra van? – kérdezte Frank a kamerát. – Fél öt lesz három perc múlva – jött a válasz a hangszóróból, szinte azonnal. – Hajnal? – kérdezte Frank. – Délután – mondta a hangszóró. – Köszönöm – mondta Frank. – Szívesen – válaszolt a hangszórón keresztül az ápolónő. Órákon át nem szóltak egymáshoz, csak feküdtek az ágyon, miután Joy abbahagyta a sírást. Aztán elaludtak, vacsora nélkül, csendben. Az ápolónő a kamera túloldalán lekapcsolta a villanyt az üveggalitkákban, csak az előtérben világított egy gyenge tájékoztatósi pont: vészkijárat. Hajnalban Frank hangos köhögésre ébredt. Joy köhögött, szinte fuldokolva. Frank az üvegfalhoz ugrott, Joyt szólította. Joy nem válaszolt. Köhögött. Felgyúltak a fények mindkét kalitkában. – Asszonyom, kér segítséget? – szólalt meg a hangszóró. – Nem tud válaszolni, mert mint hallja, iszonyatosan köhög! – kiáltott a kamera felé Frank. – Jöjjön már végre valaki! – ordította, hogy remegtek az üvegfalak. Alig fél perc múlva egy szkfanderes alak jelent meg az előtérben, majd átjutva Joynál a zsilipen, letérdelt az ágya mellé. Joy belekapaszkodott a szkfanderes karjába, ezt látta Frank, és tovább rázta a köhögés. Az alak egyik kezével egy spray féle flakont vett elő a szkfander zsebéből, a másik kezével szétfeszítette Jony száját, aztán befújt a sprayből. Pár pillanat múlva Joy köhögése abbamaradt. Könnyes szemekkel nézett maga elé. A szkfanderes óvatosan a hátára fektette, betakarta, megigazította a feje alatt a párnát. – Most jobb lesz – recsegte a hangszóró. – Reggel az orvosa megvizsgálja – tette hozzá, zsebre dugta a sprayt, majd kiment Joytól, kiment az előtérből is. Ketten maradtak megint. – Frank, ez rohadtul szar volt – mondta halkán Joy. Frank, aki végig az üvegfalnál állt, most két tenyerével nekitámaszkodott az üvegfalnak. – Jobban vagy? – kérdez-

te. – Jobban. Legalább is, elmúlt a köhögés. Azt hiszem, megpattant valami a torkomban. Fáj, nagyon egy ponton – mondta, és a torkára szorította a kezét. – Reggel majd a doki megnézi – mondta Frank. – Feküdj le, drágám – fordult a férfi felé Joy. – Jó – mondta Frank, de nem mozdult. Csak állt ott, és nézte az üvegen át a szerelmét, míg az el nem aludt.

Reggel jött a doki, megvizsgálta Joyt. - Úgy tűnik, Hölgyem, nincs láza. Ez elég különös. Ez a betegség magas lázzal jár. Önnél ez nem tapasztalható. A többi tünet továbbra is csak éppen hogy jelen van. Hallom, hajnalban volt egy köhögőrohama. Lehet, csak a nyálát nyelte félre álmában. Nem tudom. – mondta a doki, és a hangja megnyugtatóan csengett. Kiment Joytól, az előtérből is, majd kiszáratva újra visszajött, bement Frankhez, megvizsgálta őt is. - Ön Frank, továbbra is egészségesnek látszik. Talán az is. Talán az is marad – mondta, és köhintett. Kesztyűs kezét automatikusan a plexi mögé bújta arca elé emelte. – Megfáztam – mondta a doki. – Talán – tette hozzá Frank. Ezen mindketten mosolyogtak. Picit. Aztán a doki elment, ők ketten maradtak megint. Szétválasztva, pedig nem is olyan régen hozta őket össze először az élet. Frank ebbe az istenverte városba költözött – akkor jó ötletnek tűnt – ahol Joy egy hypermarketben dolgozott pénztárosként. Egy napon Frank, aki mindennapos vendég volt a kasszánál, és már az első napon, mikor meglátta, beleszeretett Joyba, meghívta Joyt egy hétvégére. Joy igent mondott. Akkor jó ötletnek tűnt. Ausztria, kis hegyi falu, nyugalom, békesség, szerelem. Aztán jött ez a vírus ügy. Mindenki pánikolni kezdett. Hazautaztak. Az autórádióban hallották, hogy a panziót, ahol laktak, kiürítették, egy olasz vendég miatt. Kedves olasz öregúr volt, Joy segített neki a reggelineél, mert sehogyan sem boldogult a tojás meghámozásával. Az egyik keze ugyanis műkéz volt. – Der Krieg – mondta Joy-nak németül, és köhécselve hozzá tette: – Dieser verdammte Krieg. A határnál egy matricát ragasztottak a kocsiszelvédőjére, és kötelezték őket, hogy haladéktalanul jelentkezzenek a járványügyi központban. Megtették. Megvizsgálták őket. Joyt elvégezték a tesztet. A többit tudjuk. Most itt vannak, együtt, de külön még is. Félnék. Ez a járvány anatómiája. Kis félelem, aztán nagy pánik, végül, aki megússza, az nem felejt el. Egy darabig nem. Aztán megy majd minden tovább. Az emberek hamar visszatérnek majd a régi kerékvágásba. Hajtanak tovább, a gyerekért, a párjukért, magukért, pénzért, kocsióért, házért. Ennyi. Gyorsan elfelejtik a halálfélelmet. De most, még csak jön a rossz, jön a baj. Jön a félelem. Még nem elég nagy ahhoz, hogy visszatartsa az embereket attól, hogy össze-vissza rohangáljanak a városban, a helyett, hogy otthon maradnának két hétre a seggükön. Ezekre gondolt Frank. Joy nem gondolt ezekre a dolgokra. Ő most magára gondolt elsősorban. Hogy élve maradjon. Ezt szerette volna. Franket szerette volna megölelni újra, magához húzni, mint tegnapelőtt a szállodai szobában, a vacsora és a borozgatás után, a félhomályban. Megadtán, arra is gondolt Joy, hogy vajon, milyen gyorsan jelentkeznek majd a tünetek, és mik lesznek tulajdonképpen. A doki lázról, köhögésről, légszomjról, egyebekről beszélt, meg tüdőgyulladásról. – Maga még fiatal – mondta Joy-nak, megnyugtatólag, de Joy nem nyugodott meg. – Frank – szólalt meg Joy. – Frank,

mi lesz, ha ennek vége lesz? Úgy értem, velünk mi lesz? – és nézett át az üvegfalon. Frank odalépett az üveg elé, egészen közel. – Gyere ide, kérlek – mondta, és Joy odalépett, Frankkel szembe. – Frank mindkét tenyerét az üvegre tapasztotta, és Joy, az ő oldalán szintén. Joy kicsiny kezei mögül kilátszottak Frank vaskos ujjai, ahogy Joy a kezeiket nézte. – Együtt leszünk megint – mondta Frank. – Összetartozunk már, Te, meg én. A többi majd jön magától, meglásd – ezeket mondta Frank, és egymás szemébe nézve csak álltak ott, percekig. – Na elég a romantikából – szolt az ápolónő hangja a hangszóróból. – Zuhanyozzanak le, vegyenek tiszta alsóneműt, a beadónyílásból elvehetik. Aztán jön a reggeli. Libamájpástétom, vaj, kornspitz és tea – nevetett a hang. – Elfordulna kérem? – kérdezte Frank. – Persze, elfordulok egy kicsit, legyen nyugodt. Nem lehetne, de megteszem, persze, hogy meg. Majd szóljon, ha végzett – szolt kedvesen recsegve a hangszóró. Joy és Frank hamar végzett. A reggelivel is. Bár az egész ilyen gyorsan menne, gondolta Joy. Délben, ebéd előtt a doki jött megint. Vizsgálatok, kis beszélgetések, mosolyok. – Van egy új hírem – mondta a doki. – A központ robotokat vet be, a vírusos esetek kiszolgálására. Nem ápolók, hanem robotok adják majd be a reggelit, az alsóneműt, a vitaminokat, mindent. Az ápolók csak a kamerákat kezelik. Ha kérnek valamit, csak szóljanak, és a robotok hozzák. Modern világ... – tette hozzá, mosolyogva a doki, és köhintett. – Klassz – mondta Joy. – Klassz – mondta Frank. – Azért, maga jön majd, igaz? – kérdezte Frank. – Hát persze, engem nem cserélnek le. Egyelőre – mosolygott elgondolkozva a doki. Búcsúzott, ment.

Az ebédet már a robot-ápolók tették a beadónyílásba. Két robot, nagyjából százötven centiméter magasak, téglalakú felsőtestük hengeres talpban végződött, kezeiken gördültek sebesen. Két hosszú fémkarjuk öt fémujjban végződött. Ezek az ujjak voltak rajtuk a legemberibbek: gumikesztyű volt a fémkezeken. Fejük egy-egy műanyaggömb, szemeik kamerák, füleik mikrofonok, szájuk hangszóró. A homlokukon egy zöld led világított. – Jó napot – mondták egyszerre, mikor az előtérbe gördültek. – Jó napot – mondta Frank. Joy rájuk se nézett. Elhelyezték a tálcákat a beadónyílásban, majd sebesen elhagyták az előteret. Frank az asztalra tette a tálcát. – Káposzta leves, brassói, uborka – mondta hangosan. – Te nem eszel? – kérdezte Joyt. – De, persze, enni kell, kell az erő – mondta Joy és kicsúsztatta a maga tálcáját a beadónyílásból. A tálca megbillent a kezében, és az egész ebéd a földön landolt, szétfröccsenve a leves, beterítette a fél szobát. Frank azonnal felugrott az asztaltól, a falnál azonban elakadt. – A francba! – mondta Joy, aztán beszólt a kamerába: – Halló! Leejtettem az ebédem! – nem jött válasz. – Halló, van ott valaki? Leesett Joy ebédje, kellene valami takarítóeszköz – mondta a saját kamerájába Frank. Semmi válasz. Egymásra néztek, az üvegen át. – Most mi van? – kérdezte Joy. – Nem tudom – válaszolt Frank. – Pedig Te mindent tudsz – nevetett Joy. – Most nem – mondta komoran Frank, aztán mégis csak elnevette magát: – Csak vicceltem, persze, hogy mindent tudok. Biztosan kiment wc-re a kisasszony. Vártak. Frank nem folytatta az evést, Joyt nézte, aki csendben állt az üvegfalnak dőlve. – Jól vannak? – kérdezte egy idegen hang a hangszóróból. – Kérem, várjanak türel-

mesen. A ta...ta... takarító robotok érkezéséig. – recsegte akadozva a hang. – Maga is robot? – kérdezte Frank nevetve. – Igen – jött a válasz. Frank és Joy ijedten néztek egymásra. – Csak vicceltem – mondta a hang. - Meg vagyok fázva, bocsánat. – tette hozzá. – Semmi gond – felelte Frank – itt mindenki beteg. A takarító robot gördült Joy kalitkájába, a tálcára rakta a tányérokat és az evőeszközöket, meg a szétgurult uborkákat, a tálcát magasan a feje fölé emelte egyik karjával, a másikkal összesöpörte az ebéd maradékát, ahogy átgördült a káposztaleves tócsa fölött, hallani lehetett a szörcsögő hangot, amint beszívta a folyadékot. Mindent a ledobónyílásba dobott, többször felmosta, lefertőtlenítette a padlót. – Kérem, álljon a zuhanyzó sarokba – mondta a robot, és Joy engedelmesen a kalitka sarkába lépett. A robot lehúzta az ágyneműt, azt is a ledobóba dobta, majd újra módszeresen lemosott mindent. Frank és Joy csak nézték, mennyire emberi ez a gép. A két emberi kar-szerű fogó szerve miatt, gondolta Frank. A robot végzett. – Kérem, vegye le a ruháját, dobja a ledobó nyílásba, zuhanyozzon le! A robot-ápoló azonnal hoz tiszta ruhát – szólt az ápoló a hangszórón át. – Rendszerben – mondta Joy – de kérem, forduljon el! – Nem tehetem – mondta szenvtelen hangon az ápoló. – Na, ne vicceljen most – mondta Joy. – Így nem zuhanyozok, maga előtt biztosan nem. – Kérem – mondta a hang. – Kérlek – mondta Frank. Joy levetkőzött, háttal a kamerának, a sarokba állt, az ápoló elindította a vizet, majd a szárítót. Joy csak állt. – Vegye fel a ruháját kérem! – mondta a hangszóróban a hang. – Küldje ide a robottal! – válaszolt Joy. – Ne szórakozzon kérem, tizenhét képernyőt kell figyelmem, a huszonnégy órás ügyeletből még csak kettő telt el. Joy megfordult, a beadónyíláshoz ment, Frank végig követte a tekintetével. Az ápoló is, a monitoron át. Gyönyörű nő. Ezt gondolták mindketten. Az én nőm – gondolta Frank. Az ápoló már egy másik monitort nézett, az öregúr a lélegeztetőgépen mintha nem mozdulna. Ennyi volt – gondolta az ápoló. A robot ápoló új ebédet hozott, Frank is megette a saját, kihűlt ebédjét. A tálcákat a tányérokkal és az evőeszközökkel a ledobó nyílásba dobták. Most vették észre, hogy minden használat után, valami finom ködpárát permetezett egy szerkezet a ledobó krómozott ajtajára. Joy a kisszekrényhez lépett. Elővett egy könyvet. – Hemingway, Férfiak nők nélkül – mondta hangosan. Frank az ágyon ült. – Azt szeretem – mondta. – Minden Hemingwayt szeretek, tulajdonképpen. – És engem is szeretsz még? – kérdezte Joy. – Persze. Téged szeretlek a legjobban. Mindennél és mindenkinél jobban – felelte Frank. Ezt felelte, és arra gondolt, milyen furcsa, hogy olyanok így, elválasztva egymástól, mint két ismerős. Nem olyanok, mint egy szerelmespár. Biztosan a kamerák miatt, gondolta hozzá. Hiányzott neki Joy. Az illata, a bőre, a hangja, a haja, ahogy az arcába csapódik, a szája, ahogy a szájához ér. Frank Joy gondolkozott, Joy olvasott. Így telt el a délután. A vacsora késett. – Éhes vagyok -mondta egy idő után Joy. Frank nem felelt, elaludt a nagy gondolkodásban. Joy az üvegfalhoz ment, nekitámasztotta a homlokát, nézte az alvó férfit, az ő Frankjét, akire már olyan régen várt, akinek megérkeztnén úgy örült, nézte az idősödő arcot, nézte Frank lehunytt szemeit. Csak egy üvegfal, gondolta Joy. Csak. A vacsora késett, és Joy egyre éhesebb lett. – Halló! – fordult Joy a kame-

ra felé. – Halihó! Lesz vacsi? – kérdezte kedvesen. Semmi válasz. Mennyi lehet az idő? Nincs óránk se – gondolta Joy. Átkopogott Frankhez. – Elaludtam – mondta Frank és felült az ágyon. – Nem jött a vacsora, pedig már vacsoraidő van. Érti a gyomrom – mondta Joy. – Az ápoló sem válaszol – tette hozzá. – Halló! – szólt a maga kamerájába Frank – Nem kaptunk vacsorát. Nem jött válasz. Nem tudták, mi van. Vártak. Csendben vártak. – Semmi pánik – mondta Frank egy idő múlva. – Semmi – mondta Joy. – A kurva életbe, szóljon már valaki valamit! Mi van? Mi történt? Hol az ápoló? Hol a doki? Hol vannak a robotok? – kiabált a kamerába, aztán az üvegfalhoz szaladt és azt ütötte. – Frank, gyere át, félek! – kiabált Frank felé. – Nyugodj meg, drágám! – mondta Frank, a lehető leghiggadtabb hangján. – Biztosan, valami sürgős eset – mondta, de maga sem volt ebben biztos. – Biztosan – mondta Joy és az ágyra vetette magát. Nem tudták, mennyi idő telt el, de eltelt vagy két óra. Frank számba vette a lehetőségeket: itt vannak bezárva, hermetikusan elválasztva a külvilágtól, Joy állítólag beteg, de ez nem látszik rajta, ő nem beteg, de egyre rosszabbul érzi magát, fáj a torka, és talán hőemelkedése is van, a levegő is kevés, de lehet, hogy csak az izgalomtól. Ha még egy ideig nem jelentkezik senki, akkor át kell gondolnia, hogyan juthatnak ki innen. Az ajtók stabilan zárva, törhetetlen üveg minden, biztosan golyóálló is, a beadó nyílás és a ledobó nyílás is egy-egy zsilip, akár csak az ajtó, az egyik oldala van csak nyitva egyszerre. Eszköz, vagy szerszám, vagy csak egy kés, a kalitkában semmi. Az evőeszközöket is ledobták az ebéd után. Nincs mit tenni. Egyelőre várni kell. Aztán majd csendben éhen halunk – gondolta Frank, de azért remélte, hogy nem. Joy az ágyon ült és olvasott. Tudomásul vette, hogy nem tehet semmit. Frank majd megoldja, ha meg kell oldani végül. Frank okos, biztosan kitalál valamit, csak most nem akarja őt idegesíteni. Biztosan a megoldáson agyal most is – gondolta Joy, és a szeme sarkából átnézett Frankre. Frank az ágyon feküdt, két tenyerét az arcára borította. – Jól vagy? – kérdezte Joy. – Persze, remekül - válaszolta Frank. Újabb órák teltek el, Joy közben a fél könyvet kiolvasta. – Klassz könyv – mondta Franknek. – Hol tartasz? – kérdezte Frank. – Most kezdem az „Eine einfache frage” címűt – felelte Joy. – Nem is mondtad, hogy német – fordult felé Frank. – Az – mondta Joy. Az előtér külső ajtaja kinyílt, és begördült rajta a takarító robot. Teleszkópos nyakát kinyújtva, gömb fejét forgatva, átnézett az üveglakon. – Halló – kiáltott rá Frank. – Mi a helyzet? Mi történik odakint? Hol vannak az ápolók? Hol a doki? Hol a vacsora? – de abbahagyta a kérdéssort, mert észrevette, hogy a robot valami szerszámmal babrál a bejárat mellett, a falon. – Minden ajtót lezárt a rendszer az elkülönítőben. Nyugodjanak meg. Kihozom magukat – hallották a hangszórón át a robohangot. – De mi történt? – kérdezte most Joy. – Kihozom magukat – mondta a robot. – Ki kell hoznom magukat, ezt mondta a doktor úr. Az utasítás: ki kell hoznom a Joy nevű nőt, és a Frank nevű férfit az elkülönítőből. Mindenáron – mondta a robohang, minden érzelem és érzés nélkül. – Mi van a dokival? – kérdezte Frank. – Nem mutat életjelet – mondta a robot. – Mi történt az ápolókkal? – kérdezte Joy. – Nem mutatnak életjelet – mondta a robot. Frank csak állt az üvegalitka közepén és Joyt nézte, aki

az ágyon ült. Joy egy darabig nézte Franket, majd tovább olvasott: – Ein Schützengraben war an der freiliegenden Seite der Hütte gegraben worden, und an jedem klaren Tag strahlte die Wand, wenn die Sonne gegen sie schien, Hitze auf den Schnee und weitete den Schützengraben. Es war Ende März. – A kunyhó nyitott oldala előtt egy lövészárkot ástak, és valahányszor tiszta idő volt, a napfény a falról visszaverődött a hóra, és tovább szélesítette az árkot. Március vége volt – fordította Frank halkán, becsukott szemmel.

(Következő számunkban folytatjuk!)



Mikó F. László: Sebzett Angyal - Angyalok városa: Budapest